

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Г'ю Лофтінґ

**ПОШТОВЕ ВІДДІЛЕННЯ
ЛІКАРЯ ДУЛІТЛА.
ОСТАННЄ
РОЗПОРЯДЖЕННЯ
ГЕНЕРАЛЬНОГО
ПОШТМЕЙСТЕРА**

Харків
«ФОЛІО»
2021

Глава II

ВЕЛИКЕ ПОГРАБУВАННЯ ПОШТИ

— **С**вятий Боже! — скрикнув Лікар, підскачівши. — Перлини пропали? І це ж була рекомендована пошта!

— Так, — підтвердив Стрімкий, — тут зі мною і сам дрізд. Він вам усе розкаже.

І підійшовши до виходу, він покликав усередину птаха, який ніс рекомендовану посилку.

— Лікарю, — почав дрізд, який також був дуже засмучений і важко дихав, — я не винуватий. Я з цих перлин очей не спускав. Я вилетів прямо на Харматтанські скелі. Але частина польоту мала проходити над суходолом, якщо летіти навпростець. А дорогою я угледів свою сестру, з якою вже давно не бачився, вона сиділа на гілці дерева в джунглях піді мною. І я подумав, що нічого поганого не трапиться, якщо я побалакаю з нею кілька хвилин.

Тож я спустився, і вона страшенно зраділа, як мене побачила. Я не міг нормально говорити, бо тримав у дзьобі шпагат, яким був обв'язаний пакет, тоді я опустив посилку на гілку дерева зразу позад себе — тобто прямо поряд із собою — розумієте? — і продовжив розмовля-

Я опустив посилку на гілку дерева

ти з сестрою. А коли обернувся, щоб знову його взяти, пакета вже не було.

— Можливо, він не втримався на гілці, — припустив Лікар, — й упав униз у кущі.

— Ні, неможливо, — заперечив дрізд. — Я поклав його в западинку в корі гілки. Він просто не міг зісковзнути чи скотитися. Хтось його мусив узяти.

— Нічого собі, — промовив Джон Дуліттл, — пограбувати пошту — це серйозна справа. От я й думаю, хто б міг це скоїти?

— Можу побитися об заклад, це Джек Вілкінз, косоокий ловець перлин, — прошепотіла Чап-Чап. — Чоловік із таким обличчям здатен украсти все що завгодно. І він був єдиним, окрім нас і Стрімкого, хто знав, що перелини мали бути відіслані поштою. Вілкінз, це ясно, як божий день.

— Цікаво, — промовив Лікар. — Кажуть, що він у бізнесі абсолютно безпринципний. Що ж, гадаю, мені не лишається нічого іншого, як негайно повернутися в Фантіппо й спробувати його знайти. Поштове відділення несе відповідальність за втрату рекомендованої кореспонденції, і якщо містер Вілкінз узяв ці перли, то я відберу їх у нього назад. Однак після цього ми запровадимо у нашому відділенні правило, що поштарі, які переносять рекомендовану пошту, не мають права розмовляти з сестрами чи кимось іншим, поки вони при виконанні обов'язків.

І, незважаючи на те що вже була пізня година, Джон Дуліттл поспішно попрощався з Вождем Ням-Нямом і при місячному світлі вирушив до гавані Фантіппо.

Тимчасом Стрімкий і дрізд полетіли до поштового відділення навпростець над суходолом.

— І що ви збираєтеся сказати Вілкінзові, Лікарю? — поцікавилася Чап-Чап, коли каное легко полинуло по залитому місячним сяйвом морю. — Шкода, що ви не взяли з собою пістолета чи чогось такого. З усього судячи, це відчайдушний тип, і не схоже, щоб він розстався з перлинами без бійки.

— Я не знаю, що я йому скажу. Подивлюся, коли потраплю до нього, — відказав Джон Дуліттл. — Але нам

необхідно буде уважно стежити за тим, як ми наближатимемося до його шхуни, — він не повинен нас помітити. Якщо він підніме якір і паруси й попливе геть, то ми його на каное ніколи не наздоженемо.

— Я вам щось скажу, — промовила Чап-Чап, — давайте я полечу вперед і трохи пошпигую за ворогом. А потім повернуся й розповім вам усе, що мені вдасться з'ясувати. Може, його зараз і взагалі немає на тій шхуні. І нам слід шукати його десь-інде.

— Гарзд, — погодився Лікар. — Так і зроби. Бо з такими темпами мені потрібно ще мінімум чотири години, аби дістатися до Фантіппо.

Отож Чап-Чап полетіла собі понад морем, а Джон Дуліттл продовжив сміливо веслувати у своєму каное.

Минула ціла година, і він почув неначе кахкання пошепки високо над головою, і зрозумів, що його вірна домоправителька повертається. Незабаром, під шелест пір'я, Чап-Чап опустилася біля його ніг. А вираз її обличчя свідчив, що в неї важливі новини.

— Він там, Лікарю, і перлини в нього, це точно! — повідомила вона. — Я зазирнула у вікно і побачила, як він рахує їх, перекладаючи з однієї маленької шкатулочки в іншу при світлі свічки.

— Мерзотник! — прохрипів Лікар й наліг на весла з усіх сил. — Сподіваймося, що він не відпливе, поки ми досягнемо Фантіппо.

Уже почав займатися світанок, коли вони нарешті побачили на обрії корабель, який їм був потрібен. Це зробило непомітне наближення до шхуни надзвичайно

складним завданням. Тож лікар мусив обпливти навкруг усього острова Нічієї Землі, так щоб підійти до судна з іншого боку, де йому не треба було перетинати таку широку смугу відкритого моря.

Веслуючи дуже, дуже тихенько, йому вдалося підвести каное прямо під ніс корабля. Потім, прив'язавши свого власного човна, так щоб його не віднесло в море, Лікар видряпався вгору по якірному ланцюгові шхуни і, працюючи руками й колінами, переліз через борт на палубу корабля.

Ще не розсвіло повністю, і можна було бачити світло від лампи, яке блідо підсвічувало сходи, що вели вниз до каюти. Лікар прослизнув уперед, немов тінь, навшпиньки спустився по трапу і зазирнув у прочинені двері.

Зизоокій Вілкінз усе ще сидів за столом, як це й описала Чап-Чап, і підраховував перлини. Два інших чоловіки спали на лавах попід стінами каюти. Лікар навстіж розчинив двері й застрибнув усередину. Вілкінз миттєво підскочив з-за столу, вихопив пістолет з кобури на поясі й націлив його Лікарєві в голову.

— Підійдеш хоч на дюйм, і ти труп! — прогарчав він.

Лікар на мить відсахнувся, поглянув на дуло пістолета, не знаючи, що робити далі. Вілкінз, ні на секунду не відводячи очей від Лікаря, лівою рукою закрив шкатулку з перлинами і засунув її в кишеню.

Однак, поки він це робив, Чап-Чап прослизнула під стіл так, що її ніхто не помітив. І несподівано вкусила ловця перлів за ногу своїм сильним дзьобом.

Вілкінз націлив пістолет Лікарєві в голову

Завивши, Вілкінз зігнувся, щоб відкинути її геть.

— Дійте, Лікарю! — крикнула качка.

І в ту ж мить, коли пістолет опустився, Лікар стрибнув чолов'язи на спину, стиснувши йому шию, обидва з грюкотом упали й покотилися по підлозі каюти.

Зав'язалася запекла боротьба. Знову й знову перекачувалися вони по підлозі, перекидаючи всі речі навколо. Вілкінз намагався вивільнити собі руку з пістолетом, Лікар з усіх сил притискав її до тулуба чолов'яги, Чап-

Зміст

<i>Глава I. ВІДПРАВЛЕННЯ ПОСИЛОК</i>	3
<i>Глава II. ВЕЛИКЕ ПОГРАБУВАННЯ ПОШТИ</i>	14
<i>Глава III. ПЕРЛИНИ Й БРЮССЕЛЬСЬКА КАПУСТА</i>	22
<i>Глава IV. ЛОВЦІ ПЕРЛИН</i>	30
<i>Глава V. ЗАКОЛОТ ОБОМБО</i>	41
<i>Глава VI. ВИЗВОЛЕННЯ ЛІКАРЯ</i>	52
<i>Глава VII. ЗАГАДКОВИЙ ЛИСТ</i>	60
<i>Глава VIII. КРАЇНА МАНГРОВИХ БОЛІТ</i>	68
<i>Глава IX. ТАЄМНЕ ОЗЕРО</i>	75
<i>Глава X. ОСТАННЄ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО ПОШТМЕЙСТЕРА</i>	88
<i>Глава XI. ПРОЩАННЯ З ФАНТІППО</i>	96